

Сучасні голоси України

Сергій Вікторович Жадан – відомий український письменник, автор прозових та поетичних творів, громадський діяч і активіст, який ось уже два десятки років поспіль не покидає рейтинг «Найкращі сучасні письменники України». У березні 2022 року Жадан став лауреатом Нобелівської премії з літератури. Письменник відомий своїм унікальним авторським стилем, адже пише сучасною розмовною українською мовою, влучно поєднуючи її з колоритним гострим слівцем. Основною темою своєї творчості автор вибрав пострадянську реальність життя в Україні, російське вторгнення на український Донбас, а тепер і російсько-українську війну.

«Голос Сходу», так часто називають Жадана. І не тільки тому, що він родом із Луганської області, а тому, що його література має присмак «пролетарщини», гнилої радянщини у свідомості покалічених людей. Естетика його книг та їх демократичне наповнення свідчать про відвертого та щирого письменника. Мова пересипана гострим слівцем, але хто власне заперечить, що такою є вся українська мова сучасності.

Варто прочитати: проза – «Месопотамія», «Ворошиловоград», «Біг Мак», «Гімн демократичної молоді», «Anarchy in the UKR», поезія – «Життя Марії», «Вогнепальні й ножові», «Ефіопія».

Сергій Жадан. Інтернат. – Київ: Meridian Czernowitz, 2017. – 336 с.

«Інтернат» – роман Сергія Жадана, який неодмінно слід прочитати тим, кого цікавить творчість сучасних українських письменників. Майстерно написана пронизлива історія, яка цілком могла б бути реальною, розповідає читачам про всі жахіття війни, в умовах якої змушені навчитися виживати як дорослі, так і діти. Роман отримав відзнаку «Найкраща книга 24 Форуму Видавців», ставши кращою у номінації «Сучасна українська проза». Під час презентації книги у Києві та Львові зали були переповнені, адже їх відвідали поціновувачі творчості автора зі всього світу, в тому числі сучасні українські письменники.

Книга розповідає про сучасні події, що відбуваються на Сході України, а також про людей, які опинились по обидві сторони від лінії вогню. А ще ця книга про вибір, який доводиться робити навіть тоді, коли зовсім цього не хочеться.

Сергію Жадану вдалося передати весь той жах, у який потрапили звичайні люди та які не підтримували ні одну, ні іншу сторону, адже для них зло – це все те, що загрожує їх життю, руйнує будинки та завдає втрат. А через призму сприйняття ситуації головним героєм, автор показує, як важко мирним жителям зробити правильний вибір та зрозуміти, хто свій, а хто чужий.

Сергій Жадан. Ворошиловград. – Київ: Meridian Czernowitz, 2025. – 552 с.

Етапний роман автора, котрий на момент його написання вже сам по собі формував порядок денний в українському літературно-мистецькому житті. Нібито банальна, звичайна історія про віджату бензоколонку, перетворюється на детально виписану історію звичаїв пострадянської України.

В якійсь момент уже не має значення, де відбувається дія – на Сході чи на Заході. Бо, виявляється, в кожного з нас свій маленький Ворошиловград.

Роман «Ворошиловград» — твір жорсткий, меланхолійний та реалістичний.

"Вони приходять і забирають у тебе все, що належить. Вони позбавляють тебе твоєї свободи й твоєї території. Вони забирають у тебе твоє минуле і твою пам'ять. І все, що ти можеш їм протиставити – це свою любов і свою ненависть. Ну, і свої кримінальні навички. Історії українського рейдерства присвячується".

**Сергій Жадан. Месопотамія. – Київ: Meridian Czernowitz, 2022.
- 328 с.**

"Месопотамія" - це не просто книга про подорож, це мандрівка в часі і просторі з одним з найцікавіших сучасних українських письменників - Сергієм Жаданом. Він розповідає про свої враження від поїздки в Ірак, про те, як він сприймав культуру і побут тамтешніх людей, і про свої роздуми над історією і політикою регіону. Книга не лише цікава своїми історичними і культурними аспектами, але й вражає своєю мовою. Сергій Жадан звичайно, як завжди, пише з енергією і іронією, але тут він також проявляє свої таланти як митець слова. Описуючи свої враження від південного сходу Іраку, він змальовує картини, що залишаються в пам'яті на довгий час. Читаючи "Месопотамію", я переносився в ті місця, про які пише Жадан. Ця книга - не просто про Ірак і його культуру, це про наші спільні корені і про те, як важливо зберігати та поважати різноманіття культур і традицій. Рекомендую прочитати "Месопотамію" всім, хто любить пізнавати світ і має бажання розширювати свій світогляд".

Сергій Жадан. Життя Марії. – Київ: Meridian Czernowitz, 2022. – 184 с.

Збірка віршів, яка зворушливо описує сучасний світ через призму особистих переживань, спогадів і болю. Найлегше заняття в часи війни - ненавидіти чужих. Найважче - досягти порозуміння. Навіть зі своїми. Але треба намагатися, інакше війна ніколи не закінчиться. А щоб порозумітися необхідно розмовляти. З ким завгодно, як завгодно і про що завгодно. Головне - не втрачаючи людяності, тобто любові й уваги. У поетичній збірці "Життя Марії" Сергій Жадан розмовляє - про найдорожчі листи і спалені мости, втрачені місця і зруйновані міста. Розмовляє римованими віршами й верлібами, власними і перекладеними словами. Розмовляє зі своїми й чужими, зі святими й не дуже, з убитими військовими і живими біженцями, з Рільке, Мілошем і, звісно, з нами. Щоб врятувати - якщо не нас, то хоча би наших дітей.

Ця книга буде цікавою читачам, які цінують глибоку й чуттєву поезію про реалії сучасного життя. Збірка належить до жанру соціально-філософської лірики, що відображає складні емоційні стани людини в умовах війни. Тексти Жадана здатні викликати сильні емоції та роздуми про сенс життя, війни та людяності.

Юрій Ігорович Андрухович - поет, прозаїк, перекладач, один із засновників постмодерністської течії в українській літературі, яку називають "станіславським феноменом", та, власне, вже давно класик сучасності — все це про Юрія Андруховича. Якщо запитати європейського читача, кого з українських авторів він знає, то на першому місці здебільшого буде саме Андрухович, і в цьому немає пафосу: українські критики вважають, що саме Андрухович став першим українським письменником, який викликав цікавість у західного читача. Свою першу міжнародну нагороду Андрухович здобув у далекому 1996 році, а тепер їх уже понад десять. Сьогодні його книги перекладено польською, англійською, німецькою, французькою, російською, угорською, фінською, шведською, іспанською, чеською, словацькою мовами.

Його вважають живим класиком «актуальної» української літератури. Творчість Андруховича чи не найкращий приклад постмодернізму в українській літературі. У своїх романах він використовує прийом «текст у тексті», тобто інтертекстуальність. Традиційні образи та сюжети автор глибоко переосмислює, змінюючи акценти. Саме він увів в українську літературу карнавальну прозу, яка сьогодні користується неабиякою популярністю. У його текстах відсутні канони, що дозволяє передати множинність поглядів на світ, абсурдність сучасного існування та ірреальності буття.

Західний світ знає Андруховича не тільки як письменника, а й також як блискучого перекладача: саме він переклав українською мовою "Гамлета" та "Ромео і Джульєтта", поезію Рільке, Бруно Шульца та плеяди американських поетів.

Варто прочитати: «Московіада», «Рекреації», «Листи в Україну. Вибране», «Тут похований Фантомас», "Перверзія"

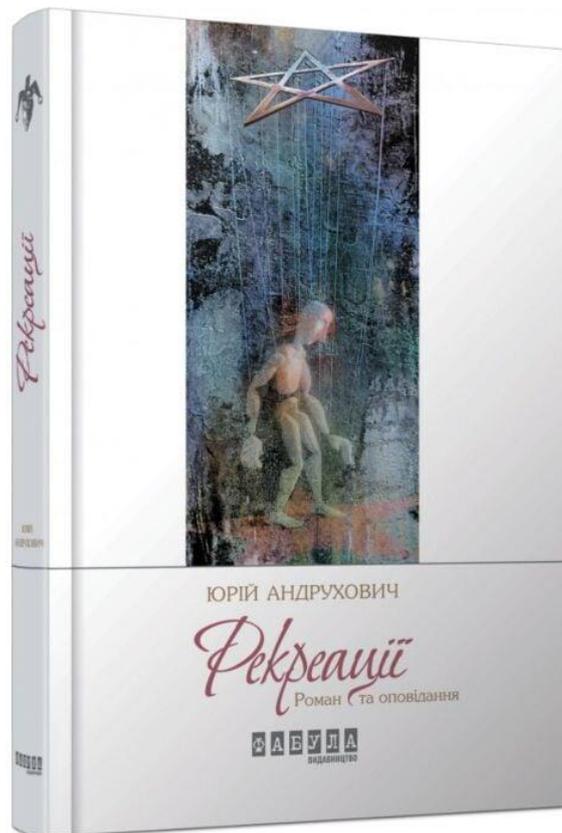

Юрій Андрухович. Московіада. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2023. – 232 с.

«Московіада» – це епатажний роман Юрія Андруховича, сповнений чорного гумору та абсурду. Головний герой, поет Отто фон Ф., опиняється у вирі шалених подій у Москві, де його чекають небезпечні пригоди та зустрічі з колоритними персонажами.

«Московіада» автобіографічний твір Юрія Андруховича, як і багато інших його робіт. Про кого краще писати, як не про себе, риторичне питання. «Московіада» захоплююча та цікава книга. Роман короткий, тому часу багато не займе, а задоволення ви отримаєте. За стилістикою — це трилер та жахи, хоча більше пародія на жанр. Жахи авжеж будуть, з такою-то назвою, вони політичні та історичні й досі впливають на нас.

Книга зацікавить шанувальників постмодерної літератури та тих, хто цінує сміливі експерименти зі словом. Для дорослих читачів, які готові до неординарного погляду на історію та сучасність. Це твір, що змушує задуматися над складними питаннями, але при цьому не дає нудьгувати.

Юрій Андрухович. Рекреації. – Харків: Фабула, 2017. – 240 с.

Перший роман Юрія Андруховича, опублікований у 1992 році. Оповідка про початок 90-х і такий собі український варіант бразильського карнавалу — Свято Воскресаючого Духу, на яке потрапила компанія українських поетів. Роман «Рекреації» уже давно зайняв почесне місце в пантеоні сучасної української літератури. У ньому якнайскравіше розкрився потяг автора до гротеску і фантасмагорії.

У центрі оповіді — компанія українських поетів, які приїжджають у вигадане карпатське містечко Чортопіль на Свято Воскресаючого Духу (такий собі аналог бразильського фестивалю).

Під час святкування друзі роз'єднуються і проводять ніч окремо. Кожен із них за кілька годин проживає особливий досвід та змінюється.

Окрім роману до збірки увійшло ще 7 оповідань.

**Юрій Андрухович. Коханці Юстиції. – Київ: Meridian Czernowitz, 2018.
– 304 с.**

Цей роман про людей, які потрапили у неймовірно складні обставини або досить трагічні ситуації. Ці ідеалісти та повстанці прагнуть виправити недосконалий світ, але правда роблять це якимось по-своєму. Головна особливість цього роману полягає в тому, що автор зумів у ньому з'єднати в одне ціле історичний антураж, документальні свідчення, легенди та містику. Книга «Коханці Юстиції» буде цікава всім, хто ще не знайомий з творчістю Юрія Андруховича і тим, хто добре його знає, цінує і чекає на нові твори. Захопить цей твір і любителів постмодернізму, представником якого в українській літературі вважають Юрія Андруховича європейські літературні критики.

Ліна Василівна Костенко - вже багато років зберігає за собою почесне місце на поетичному Олімпі України. Її називають «нерозгаданим чудом», «неймовірним птахом», «голосом народу», «пілігримом вічності». Прикметною рисою її творчості є інтелектуалізм. У своїх поезіях авторка невпинно шукає ключі до таємниць буття, розкриває та аналізує пласти історії. Попри поетичну добірку, Ліна Костенко видала книгу «Записки українського самашедшого», де яскраво проілюструвала, чим живе пересічний українець, чого він прагне і чого досягає. У цьому романі для кожного читача знайдеться своє місце.

Вона одна з небагатьох культурних діячів України, яка відмовилась отримувати звання Герой України.

Варто прочитати: «Записки українського самашедшого», «Мадонна перехресть», «Геній в умовах заблокованої культури».

Ліна Костенко. Триста поезій. – Київ: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2024. – 416 с.

Збірка віршів – книга, яку хочеться перечитувати знову і знову, адже світ поезії – такий таємничий, незвіданий і винятковий водночас! Ми можемо лише щиро дивуватися, коли з-під пера майстра з’являється цілий усесвіт, а рими сплітаються в надзвичайно витончене мереживо. Вірші про кохання, філософська лірика, поезії про любов до Батьківщини – твори на різний смак і тому мають багатьох поціновувачів. Особливо, коли мова заходить про творчість Ліни Костенко.

«Вірші про життя» - це точна характеристика доробку української поетеси, адже він такий різноплановий і багатожанровий! Як, утім, і саме наше життя. Вірші, поеми, романи у віршах – творчість Ліни Костенко вражає і, що цікаво, супроводжує нас із самого дитинства. Немає, здається, такої вікової категорії, до якої б не зверталася поетеса. Від дошкільнят до пенсіонерів – аудиторія Ліни Костенко дуже широка і дуже вдячна. Ми й досі віримо в Бузинового Пана, малюємо Кольорових Мишей та хвилюємося за долю Марусі Чурай. Напевно тому, що ці вірші – абсолютно щирі, позбавлені фальші, награності та казенщини. І саме за це вони увійшли до золотого фонду вітчизняної класики.

Ліна Костенко. Записки українського самашедшого - Київ : А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2011. - 414 с.

Перший прозовий твір живого класика української поезії та взагалі – перша книга, написана нею за двадцять років. Працюючи над романом довго, Костенко від імені 35-річного програміста (хоча правильно називати героя системним адміністратором) показує життя українського суспільства від часів Кучми до «помаранчевої революції».

У світі надмірної дезінформації і тотального відчуження він — заручник світових абсурдів — прагне подолати комунікативну прірву між чоловіком і жінкою, між родиною і професією, між Україною і світом. За жанровою стилістикою «Записки українського самашедшого» — насичений мікс художньої літератури, внутрішніх щоденників, сучасного літописання і публіцистики.

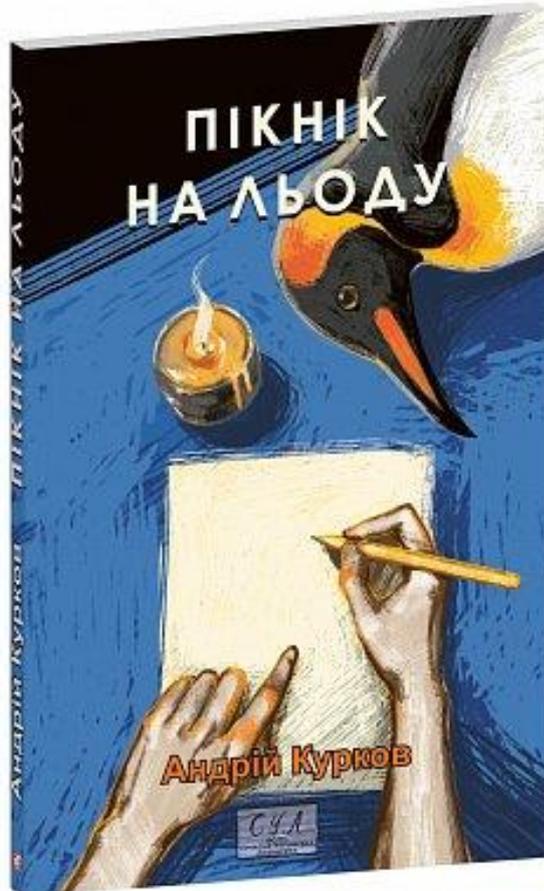
Рефлексії авторки сприймаються не всіма, роман критикують частіше, ніж хвалять, при цьому за два місяці розходиться 80 тисяч примірників .

Андрій Юрійович Курков – один з найбільш яскравих та прославлених представників спільноти, в яку входять найкращі сучасні автори України. Його називають великим майстром сатири та чорного гумору, таким собі Марком Твенем по-українськи. Книги Андрія Куркова легко впізнати за яскравими персонажами та захопливим, динамічним сюжетом. У 2012 році романіст отримав почесне звання «Золотого письменника України». Його книги перекладені майже чотирма десятками мов світу. Прочитати книги Андрія Куркова варто кожному, кого цікавлять українські сучасні письменники та їх творчість.

Мабуть, складно знайти в Україні людину, яка б не читала творів Андрія Куркова – його популярність справді вражає. Найвідоміша його книжка — "Пікнік на льоду" (1996) — розійшлася тиражем у понад 150 тисяч екземплярів, а пізніше потрапила до десятки найцікавіших європейських бестселерів. Сприяє популярності й те, що Куркова люблять екранізувати: в Україні знято щонайменше 10 художніх фільмів за його творами.

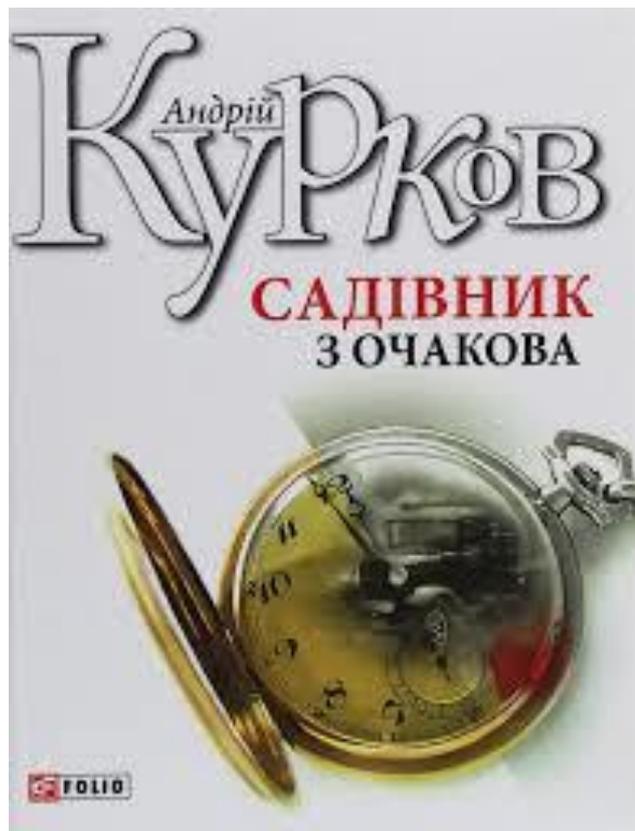
Сьогодні Андрій Курков активний на культурному й дипломатичному фронті, спілкують з іноземними журналістами та розповідаючи їм про Україну. Тим часом цього року англійською, французькою та українською вийшла сюрреалістична казка Андрія Куркова "Війна грибів" з ілюстраціями художника Микити Кравцова.

Андрій Курков. Пікнік на льоду. – Харків: Фоліо, 2025. – 220 с.

«Пікнік на льоду» – перший детективно-комедійний роман Куркова, який було перекладено англійською мовою. Ця книга стала найвідомішим твором автора, який і приніс йому всесвітнє визнання. «Пікнік на льоду» – захопливий трилер, що став своєрідним екзистенційним портретом пост-комуністичного відчуження українських національних меншин від домінування Російської культури. Книга представляє собою похмуру, сатиричну історію, в яку автор вміло та витончено вплітає чорний гумор та елементи сюрреалізму.

Головний герой роману «Пікнік на льоду» — журналіст Віктор Золотарьов — отримує незвичайне завдання від провідної газети: писати некрологи про впливових людей, які поки що живі. Поступово він усвідомлює, що з необережності опинився втягнутим у складну гру тіньових структур. І тепер йому доводиться боротися за те, щоб просто вижити. Але ситуація ускладнюється через пінгвіна на ім'я Мишко. Віктор забрав його з Київського зоопарку, тому що в них не вистачало грошей на годування тварин.

Андрій Курков. Садівник з Очакова. – Харків: Фоліо, 2020. – 280 с.

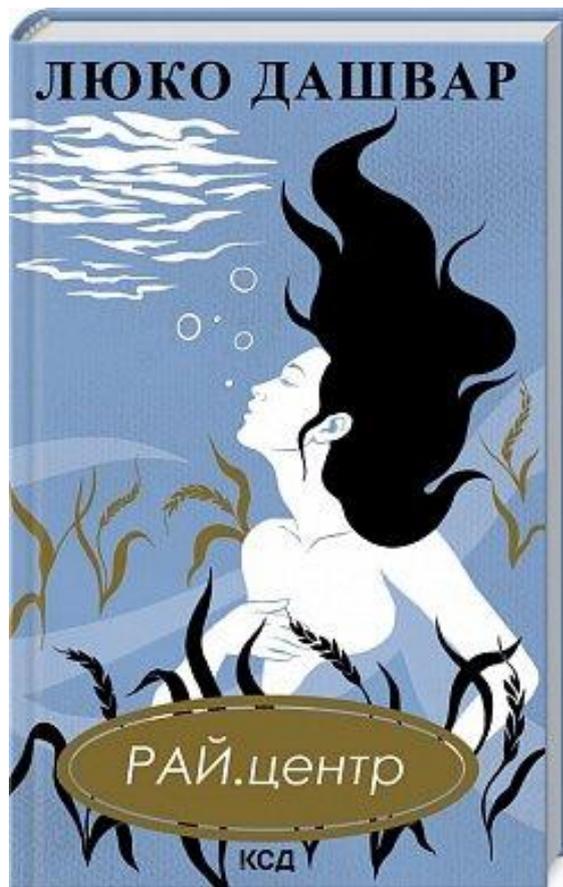
«Садівник з Очакова» – це містична історія в науково-фантастичному жанрі, в якій є все, що треба любителю детективів та подорожей у часі. Книга була вперше опублікована в 2010 році та одразу стала бестселером, який переклали французькою, німецькою, англійською та багатьма іншими мовами світу. Її рекомендують читати тим, кого цікавлять українські сучасні автори – майстри захопливих пригодницьких та детективних історій.

У романі Андрія Куркова «Садівник з Очакова» непримітне, на перший погляд, татування на плечі одного з героїв призводить до розгадки таємниці, яку понад півстоліття зберігав будинок в Очакові. Варто 30-річному Ігорю надіти знайдену там стару міліцейську форму, як ця форма перестає бути старою, і він опиняється в 1957 році в Очакові, де на нього чекають сюрпризи з минулого...

Під псевдонімом «Люко Дашвар» ховається колишня журналістка **Ірина Чернова**. Її літературна діяльність розпочалася після того, як її роман «Село не люди» отримав нагороду на «Коронації слова». За кількісними показниками, вона мало чи не найуспішніша українська письменниця та перша лауреатка відзнаки «Золота письменниця України», романи якої стали вітчизняними бестселерами! Її книги продаються небаченими накладом в Україні. Роман «Молоко з кров'ю», для прикладу, розійшовся накладом у 100 тисяч примірників.

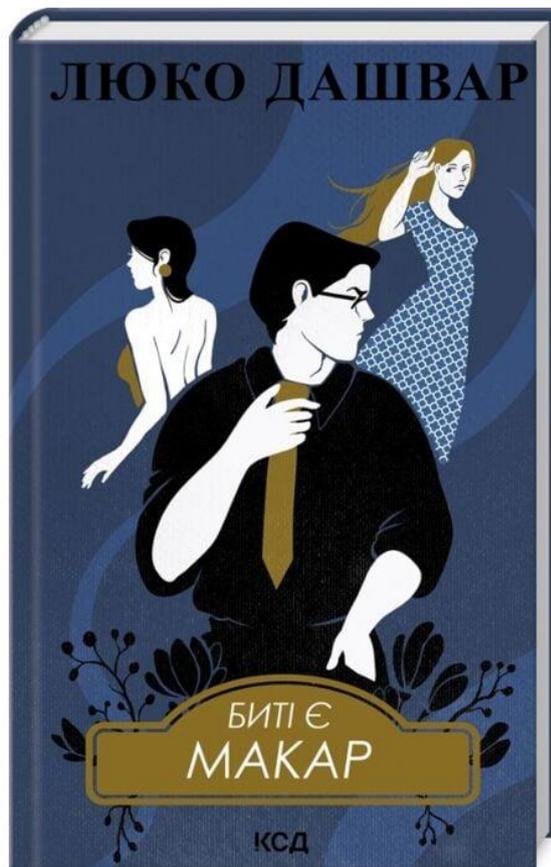
Варто прочитати: «На запах м'яса», трилогія «Биті Є», «Мати все», «Рай.Центр».

Люко Дашвар. РАЙ.центр. – Київ: Клуб Сімейного Дозвілля, 2022. – 304 с.

«РАЙ.Центр» - то гостросюжетна, то замріяна книга про кількох персонажів, як це прийнято казати, «зв'язаних між собою невидимими нитками». Історія про те, як двоє молодих хлопців і одна дівчина – Люба, Гоцик і Макар – приїждять навчатися до Києва з такою оригінальною ідеєю, як «чогось добитися».

Чи можна досягти успіху, не зрадивши себе? Чи можна здійснити мрію, не втративши гідність, самоповагу? Студентка Люба була впевнена, що їй це по силах. Вона вчиться, працює в заможній родині прибиральницею і навіть змогла приборкати нахабну господиню розкішної квартири, яка спершу знущалася з неї. Але несподівано перед дівчиною постає вибір — залишатися бідною гордою і самотньою чи бути поруч з коханим хлопцем, мати якого — та сама жінка, в якій вона працює...

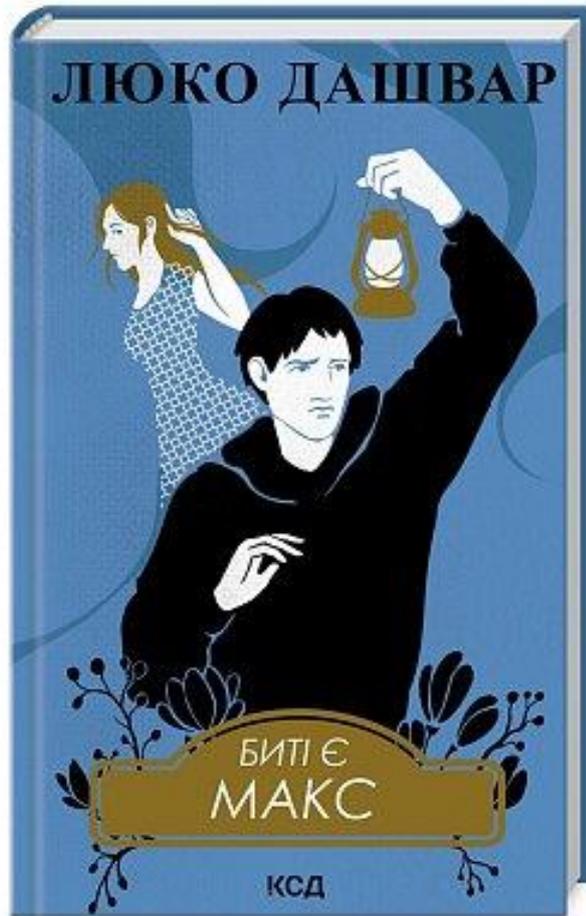
Биті є. Книга 1. Макар. – Київ: КДС. 2024. – 304 с.

Пам'ятаєте хлопців з роману «РАЙ.Центр»? Їхні історії не закінчилися. Люко Дашвар продовжує стежити за долями Макара, Макса та Гоцика у трилогії «Биті є».

«Биті є. Книга 1. Макар» - це захоплива та водночас трагічна історія Макара, який прагнув досягти багатства, але заплатив за це найвищу ціну. З юнацьких років його мрія про гроші здавалася єдиним шляхом до щастя. Та коли він, здавалося б, отримав усе - роботу, дівчину мрії та навіть багатство - його світ почав руйнуватися.

Побудоване на брехні життя не може тривати вічно. Одного дня Макар зневірюється у всьому, чого так палко прагнув, і опиняється на роздоріжжі. За що тепер боротися? За кохання, яке здавалось таким ідеальним? За гроші, які принесли більше біди, ніж щастя? Чи, можливо, за власну душу, загублену в темному світі інтриг та ошуканства?

Гроші - це лише засіб, а не мета, але коли жага до них затуманює розум, шлях назад стає майже неможливим. Чи знайде Макар в собі силу повернутися до себе справжнього? Чи зможе він зупинити своє падіння в темряву?

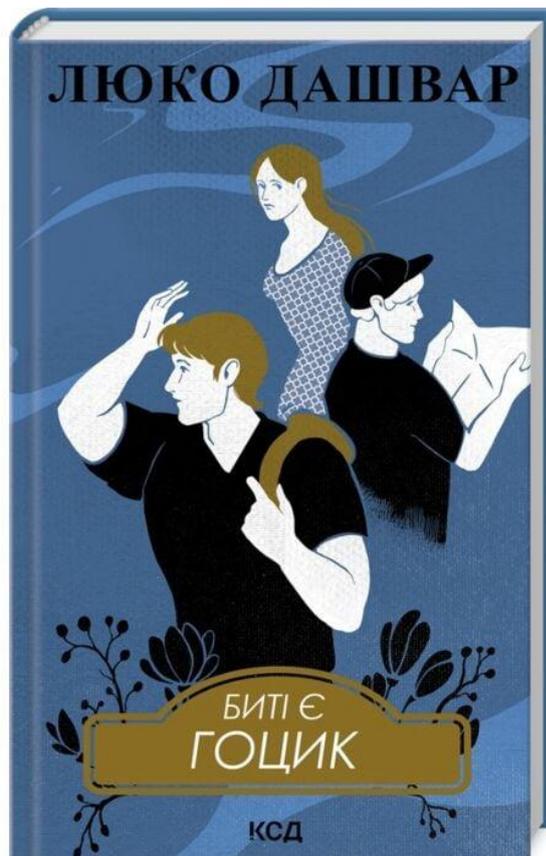

Люко Дашвар. Биті є. Книга 2. Макс. –Київ: Клуб Сімейного Дозвілля, 2024. – 205 с.

Пів року незалежності - на більше Макса не вистачило. Заради чого він б'ється головою у глуху стіну, порвав із батьками, злидарює?

Його дівчина втекла, не підтримавши відчайдушних спроб стати неймовірним чоловіком... Прийняти фінансову допомогу рідних і гидувати нею - оце по-Максовому!

Тож одного не зовсім звичайного дощового вечора Макс вирішив зникнути. Назавжди. Колись він не ризикнув кинутися у Дніпро, щоб урятувати своє кохання, зате нині готовий шубовснути у воду - аби випірнути згодом десь далеко зовсім новим, очищеним...

Люко Дашвар. Биті є. Гоцик. – Київ: Видавництво «КСД», 2024. – 320 с.

Гоцик не має ані Максового статку, ані Макарової здатності пристосовуватися до ситуації, але йому цього й не треба. У нього є те, чого бракує цим двом, - власні «принципи».

Якщо ти прагнеш неможливого - химерних скарбів чи дівчини, що вже полишила цей світ, - спробуй усе покинути й податися в далекі краї. Якщо хтось здійняв на тебе руку та зазіхнув на багатство, що й тобі не призначалося, - убий його. Якщо тебе покохала дівчина - приймай це і за нагоди... покинь її. Якщо хтось інший втрачає розум від твоєї нелюбої - не зважай.

Такі його правила життя, його свободи, його бунту...

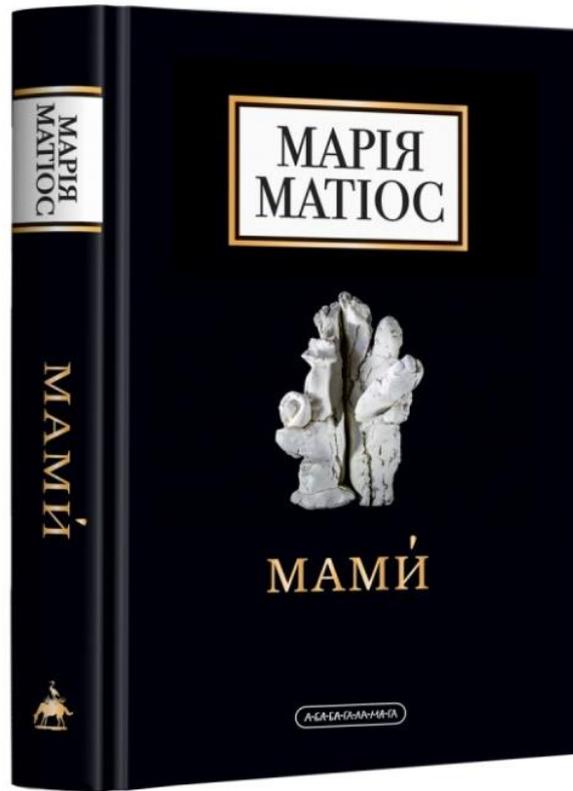

Марія Матіос особлива постать в українській літературі, оскільки саме її творчість ознаменувала закінчення панування постмодернізму та перехід до нової епохи письменництва.

Одні називають її другою Лесею Українкою, інші – Стефаником у спідниці, ще порівнюють з Акуніним, навіть з Габріелем Гарсія Маркесом.

У своїй творчості вона користується таким кредо: пошук украденого щастя нації і пошук украденого щастя людини. У текстах письменниці звертається до людини, її поведінки та мотивацій. Літературний доробок сучасної письменниці становлять численні збірки віршів, а також книги оповідань. Більшість її творів були перекладені російською, китайською, хорватською, японською та іншими мовами.

Варто прочитати: «Армагедон уже відбувся», «Чотири пори життя», «Нація. Одкровення».

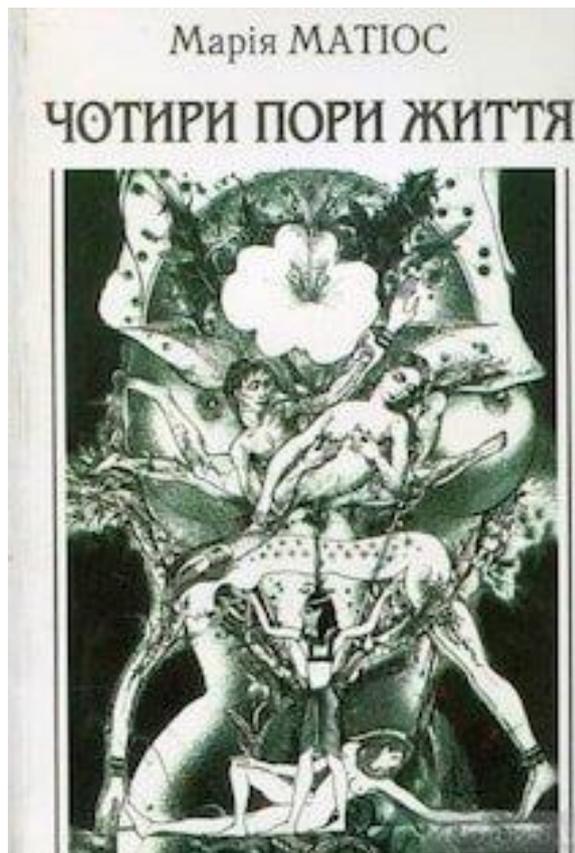
Марія Матіос. Мамі: драма на шість дій. - Київ: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2023. - 288 с.

Це книжка-голосіння, яка показує сильні й страшні почуття осиротілих матерів. А ще це текст про війну, важливість називати речі своїми іменами й особливості світовідчуття людей з психологічними травмами.

Що лишається матері, коли життя забирає у неї найцінніше — власну дитину, і вона опиняється у прірві відчаю і безсилля? Де вона бере сили не збожеволіти від невимовного болю і вселенської скорботи, які вже навечно оселилися у її серці?

У своїй книзі Марія Матіос розповідає історії п'яти жінок. Усі вони — різні, у кожної своя доля, але об'єднує їх одне — найстрашніше, що може спіткати маму, — втрата єдиного сина. Кожна переживає горе по-своєму, а разом вони доповнюють одна одну і розкривають усю глибину й розпач трагедії осиротілого материнства.

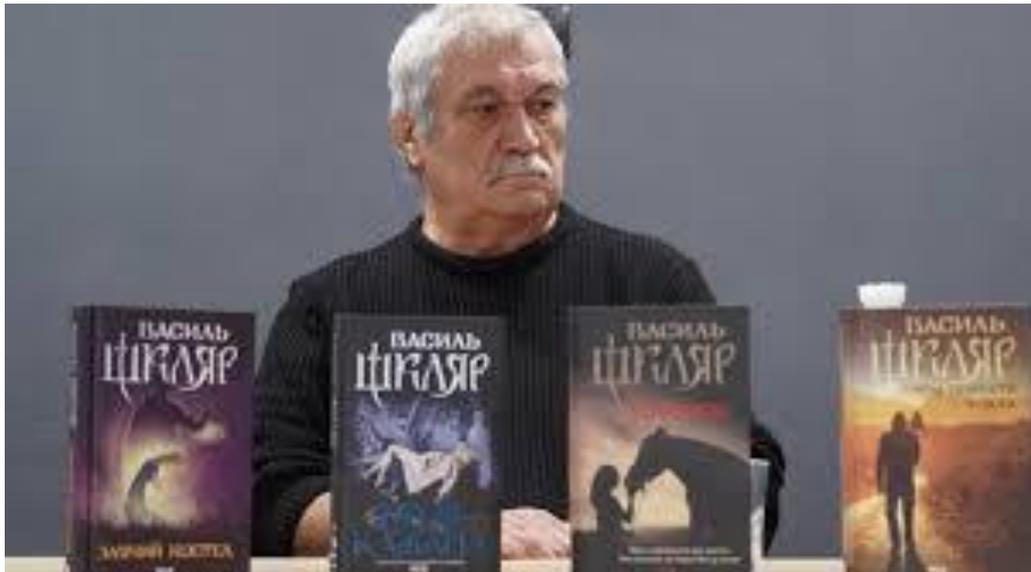
«Мамі» — важка, драматична книга. Неможливо не співчувати її героям, як неможливо не звернути увагу й на гострі питання, які порушує відома українська письменниця у своїй найновішій книзі.

Марія Матіос. Чотири пори життя. – Львів: Піраміда, 2011. – 264 с .

Книга «Чотири пори життя» – приклад ранньої творчості письменниці, у якій виразно проглядається її подальший стиль і літературна манера.

Ця збірка об'єднує твори, в яких простежується боротьба людини з власними почуттями та виборами. У центрі уваги – взаємини, внутрішні переживання, миті, що залишаються з людиною назавжди. Авторка досліджує, як змінюється сприйняття кохання і пристрасті на різних етапах життя, показуючи, що навіть найсильніші емоції з часом набувають іншого відтінку. Атмосфера «Чотирьох пір життя» пронизана інтимністю і глибокими роздумами. Це книга, що змушує замислитися над тим, як ми самі ставимося до власного минулого і теперішнього. Вона порушує питання щирості у стосунках, сили слова і здатності літератури торкатися найтонших граней людського досвіду.

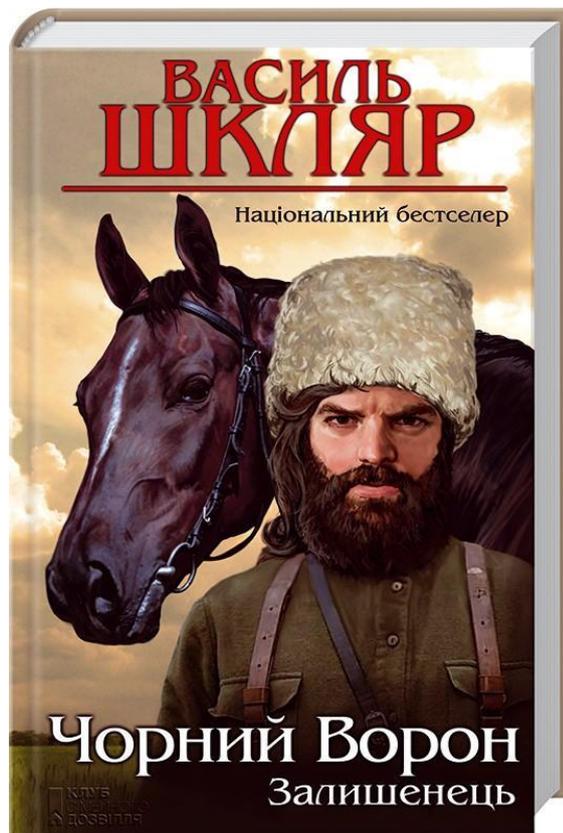
Василь Миколайович Шкляр

Цього письменника критики називають «батьком українського бестселера». Годі й шукати негативних відгуків про його творчість. Кожен його роман викликає неабиякий резонанс у суспільстві. Тираж "Чорного Ворона" уже сягнув за 150 тисяч. Культовий роман "Ключ" нещодавно витримав десяте видання. Постійно перевидуються романи "Елементал", "Кров кажана".

Найбільший резонанс серед українських критиків викликав його роман «Залишенець. Чорний ворон», який було видано у 2009 році. Цей твір яскраво висвітлює трагічні сторінки історії нашої держави – повстанську боротьбу народу проти жорсткої влади окупантів у 20-х роках ХХ сторіччя. Роман дуже неоднозначний, проте заслуговує на прочитання.

Письменник володіє вірменською мовою, свого часу активно займався художнім перекладом. Розголосу набула його інтерпретація першого варіанту повісті М. Гоголя "Тарас Бульба"

Варто прочитати: «Залишенець. Чорний ворон», «Репетиція сатани», «Елементал».

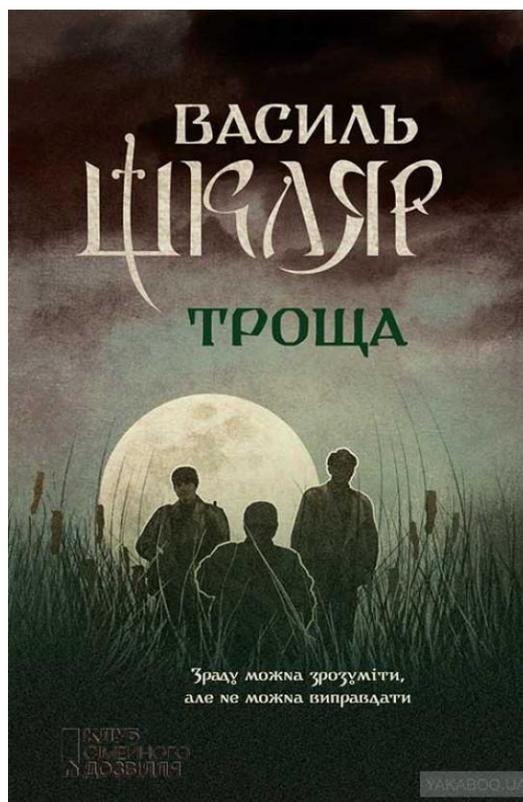

Шкляр, Василь Миколайович. Залишенець . Чорний ворон. – Харків: Клуб Сімейного Дозвілля, 2018. – 427 с.

Найтиражніший роман за весь час Незалежності України. Цьому сприяв скандал – звинувачення автора в антисемітизмі та ксенофобії. Причому – через півтора року після першого виходу відразу в двох видавництвах.

Народна популярність зашкалює. Роман читають ті, хто ніколи раніше не читав українською.

Роман про героїв Холодноярського повстання. Їх називали бандитами, розбійниками, головорізами й навіть у прокльонах - анафемах забороняли згадувати їхні імена. Щоб вбити у пам'яті упокореної маси ту ідею, за яку повстанці жертвували свої молоді життя. Авжеж, вони стріляли, вішали, палили, нищили — але кого? На їхньому бойовому чорному прапорі напис: «Воля України або смерть». Вони не вийшли з лісу навіть тоді, коли навкруги запанувала чужа влада і вже не було надії на визволення. Вони – залишенці – обрали собі смерть.

Шкляр, Василь Миколайович. Троща: роман. - Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2017. – 412 с.

Троща — роман про УПА, про перемогу людини над обставинами і над собою. Сам автор каже, що книга написана для того, аби показати світові, що українці не змирилися з режимом, і продовжують боротьбу, як і раніше.

Для головного героя, вояка УПА, війна вже минула, проте боротьба не забулася. Та раптом він бачить на цвинтарі недавню могилу свого бойового товариша, і спогади наринають на нього з новою силою. «Свої» і «чужі», дружба та розбрат, кохання і зрада, помилування й помста, свобода й неволя... Перед його очима знов розгортаються бої та тривають допити, постають обличчя різних людей, та ніяк не з'являється личина зрадника...

Усе переплелось й відгукнулося болем, коли через багато років він натрапив на свіжу могилу давно загиблого побратима. Минуле накочується з новою силою, щоб він постав перед розгадкою таємниці, перш ніж розпочати нове життя. Доля всміхається йому очима коханої жінки, але не приносить душевного спокою. Він — воїн, і ця битва — на все життя...

Макс Кідрук — один із найвідоміших сучасних українських письменників, видавець, мандрівник, колумніст, автор тревелогів, громадський діяч, інтелектуал, популяризатор науки та подорожування, лауреат літературних премій. Один із найперспективніших письменників сучасної України.

Автор книжок "Не озирайся і мовчи", "Жорстоке небо", "Твердиня", збірки оповідань "Заради майбутнього" та фантастичної діалогії "Бот". Два з трьох його останніх романів — "Зазирни у мої сни" і "Де немає Бога" — входили до короткого списку премії "Книга року ВВС". Твори перекладено польською, німецькою та чеською мовами. 2019 року вийшов новий роман "Доки світло не згасне назавжди" «Колонія».

Деякі книги письменника перекладені польською, німецькою та іншими мовами. Кідрук також є автором кількох технічних видань та публіцистичної книги «Небратні», в якій аналізує відносини Росії й України впродовж 400 років.

Макс Кідрук - не лише талановитий письменник, але й справжній книголюб, який прагне познайомити широкий загал з хорошими книжками, результатом цієї життєвої позиції стало заснування у листопаді 2022 року власного видавництва «Бородатий Тамарин», яке спеціалізується на нон-фікшні та науковій фантастиці.

Макс Кідрук. Де немає Бога. – Київ: КДС, 2018. – 480 с.

Сам автор каже, що це його улюблена робота. «Де немає Бога» — новий роман Кідрука — спроба збагнути, чи є всередині нас щось таке, що втримує від перетворення на звірів у місці, де не діє мораль, у місці, де немає Бога.

Люди — соціальні істоти. Існування суспільства неможливе без співпраці, розуміння та дотримання справедливості. Та чи існує це все поза соціумом, коли людина опиняється на межі життя та смерті?

«Де немає Бога» — історія про авіарейс 341. На борту літака зібрались дуже різні люди. Наприклад, Анна з України думає про свого

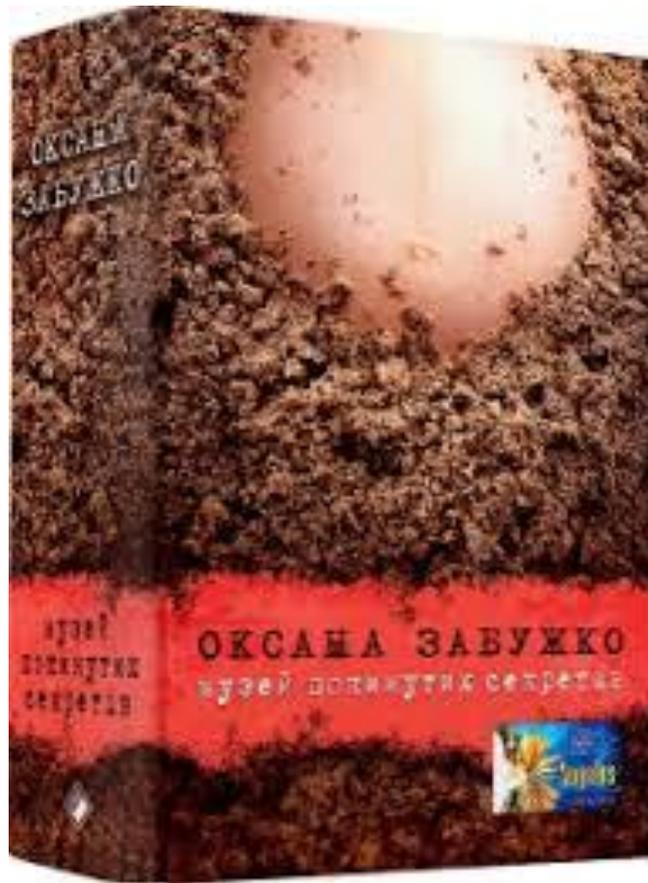
чоловіка-атовця, росіянин Єгор — про коханку, одну із жертв збитого над Донбасом Boeing 777. Німецький депутат Олівер Моргенштерн міркує про політичну кар'єру, гравець Національної футбольної ліги Лоуренс Грейс згадує свої матчі. Вже за кілька хвилин літак рейсу 341 зникне з радарів. Прочитавши цей роман, ви мимоволі почнете по-іншому ставитись до людей навколо та взагалі до життя. Автор показує наскільки нікчемними можуть здаватися моральні переконання та матеріальні цінності, коли людина потрапляє в певні життєві ситуації та коли перед нею постають вже зовсім інші завдання.

Варто відзначити, що роман не стільки про авіакатастрофу, скільки про межі людського «Я», адже внаслідок катастрофічних обставин, головні герої поступово втрачають все людське та керуються виключно інстинктом самозбереження після авіакатастрофи, зміниться до непізнаваності.

Оксана Стефанівна Забужко - ще один представник живої класики. Одна із небагатьох українських письменниць, які можуть собі дозволити жити на свої гонорари. Вона здобула міжнародне визнання, особливо в Центральній та Східній Європі. А її поезію переклали на більше як десяток іноземних мов. Свого часу вона працювала на викладацькій ниві. Читала лекції не тільки в українських ВНЗ, а в Гарвардському, Єльському, Колумбійському університетах. Її роман «Польові дослідження українського сексу» вважають культовим. Сьогодні в доробку видатної української письменниці та філософині — понад 20 книг, важливе місце серед яких посідають і філософські праці. Твори Забужко не просто виходять іноземними мовами — їх також ставлять на європейській та американській театральній сцені, а перша закордонна вистава за мотивами її творів відбулася ще в середині 90-х. Забужко знають і поважають інтелектуали всього світу, то ж саме її есеї та твори часто стають джерелом інформації про Україну для європейської спільноти.

Варто прочитати: «Польові дослідження українського сексу», «Тут могла б бути ваша реклама», «Музей покинутих секретів», «Let my people go».

Оксана Забужко. Музей покинутих секретів. – Київ: Комора, 2022. - 832 с.

Один з найбільш об'ємних творів, як за кількістю сторінок (832), так і за змістом. По суті, Забужко написала сучасний епос нашої країни. «Музей покинутих секретів» — сімейна сага про три покоління української сім'ї з 1940 до 2004 року.

У цьому багатогранному романі три паралельні сюжетні лінії вміло пов'язані між собою. Тут є історія кохання, зради та дружби, людяності та звірства. Разом з головною героїнею ви будете розгадувати страшну таємницю, якій вже більше півтора століть, дізнаватись історію її родини та вивчати події давно минулих років, з яких коли-то все і почалось.

Любко Дереш

Його називають "феноменом української літератури". Любко Дереш— одна з найпомітніших і найоригінальніших постатей нової української літератури. Його твори — більш ніж суперечливі. Когось вони кидають у захват, інших примушують зсувати брови і говорити про «падіння морально-етичних цінностей». Творчість Дереша змушує людину думати, усвідомлювати себе, усвідомлювати світ, себе в ньому. Його книги важко назвати випадковими, а відокремити читача від автора майже неможливо. Неможливих речей немає. Є недостатня кількість спроб.

Свою першу книгу Любко Дереш видав у 17 років. На сьогодні він один з найвідоміших українських письменників нового покоління. Його твори перекладалися кількома мовами, а саме можна знайти німецьке, польське, італійське та сербське видання. Головними героями творів Дереша стають підлітки та їхні цікаві, непередбачувані, часом незвичні історії життя. Він намагається завжди правдиво передати сучасність, тому пише живою розмовною мовою, від чого у творах з'являється сучасний сленг та лайливі слова.

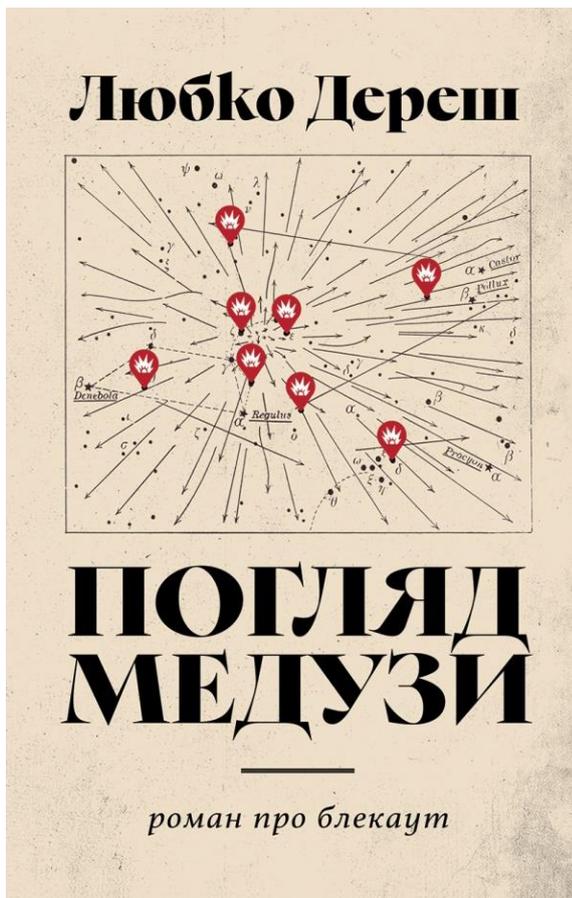
За роман «Голова Якова» Л. Дереш має антинагороду «Золота булька-2012», яку вручає видання «Літакцент». Романи Дереша входили до довгого та короткого списків конкурсу «Книжка року ВВС». Есеї, статті й оповідання письменника друкувалися в часописах «Ї», «Kafka», «Radar», «Пектораль», «Harper's Bazaar», «Forbes» та інших. У 2008 р. роман «Поклоніння ящірці» було поставлено на сцені Веймарського національного театру в Німеччині.

Майже всі його твори видані закордоном зокрема в Німеччині, Франції, Польщі, Італії та інших країнах. «Поклоніння ящірці», було написане ще раніше ніж «Культ», але видане після.

Дюбко Дереш. Культ. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2024. – 296 с.

Легендарний роман «Культ», який на початку нашого тисячоліття відразу зробив свого автора класиком сучасної української літератури, знову приходить — до оновленого покоління читачів. Цей унікальний твір уже перекладено сербською, болгарською, польською, німецькою, італійською, французькою, а можливо, і деякими позаземними мовами. Бо ж ідеться в ньому не лише про понурі та депресивні 1990-ті з їхніми незабутніми й чудово виписаними в романі атрибутами, а й про взаємодію різних світів, енергій і матерій. Описуючи дивовижний і страхотливий культ Древніх, «Культ» і сам став культом у «просунутому» середовищі підлітків і молоді 2000-х. Тепер він приходить по душі їхніх не менш просунутих нащадків. Начувайтесь!

**Любко Дереш. Погляд Медузи. Маленька книга п'їтьми. -
Видавництво Анетти Антоненко, 2024. – 196 с.**

Час подій — осінь/зима 2022-го року, починаючи з перших блекаутів у країні внаслідок російських обстрілів. В основі історії — стосунки давніх друзів, що по-різному переживають психологічну травму, яку отримав на війні їхній шкільний товариш.

Колишній львів'янин Лесь — викладач-літературознавець, що вже багато років живе у Києві. Його близький товариш Славко, з яким Лесь товаришує ще зі шкільних часів, мобілізувався, але отримав поранення під Ізюмом і повернувся на реабілітацію до Львова. Лесик, натомість, від початку війни залишається у тилу в Києві, принагідно волонтерить й продовжує викладацьку роботу. Провідуючи пораненого товариша у Львові, він розуміє, що Славко дуже змінився внаслідок війни. Хоч Славко відкрито й не осуджує Леся за те, що Лесь не воює, той відчуває, що давня дружба вже неможлива.

Втрата товариша стає дуже болісною для Леся, і він відчуває на собі великий тиск провини та страх суспільного осуду через те, що не бере участі в бойових діях. Потреба чесно розібратися в собі штовхає Леся до відвертої розмови зі самим собою на сторінках щоденника.

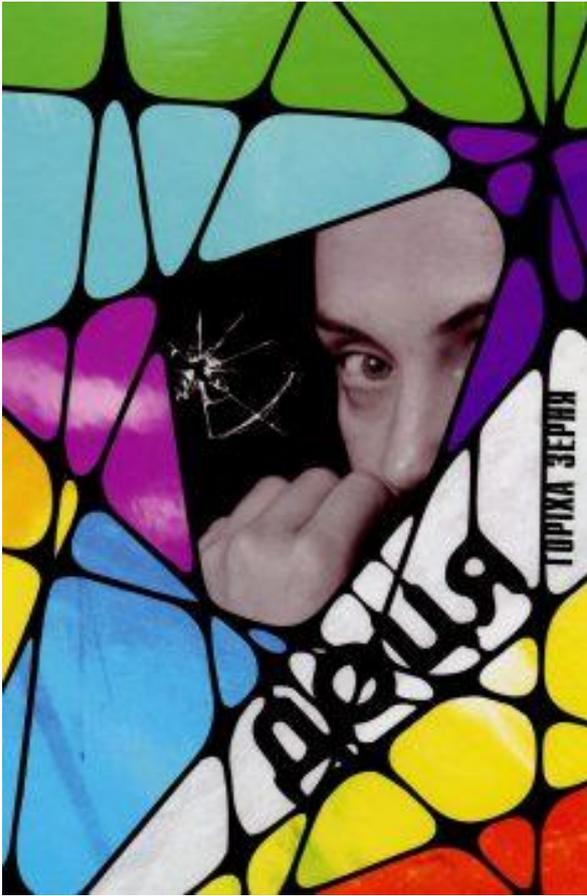
Тамара Горіха Зерня (Тамара Анатоліївна Дуда)

Здається, Тамара Горіха Зерня – відома усім. Бо це одна з найяскравіших сучасних українських письменниць, яка пише про те, що болить: про жінок і війну.

Тамара Дуда – не лише письменниця і професійна перекладачка з великим досвідом, яка щодня продовжує обробляти складні технічні тексти, щоб адаптувати їх до потреб наших воїнів і дати їм змогу якомога краще зрозуміти інструкції до зброї, яку нам надають партнери. Ця енергійна жінка з 2014 року не полишає активну волонтерську діяльність: допомагає різним підрозділам і робить максимум, щоб полегшити життя мешканців небезпечних прикордонних територій, зокрема – на рідній Сумщині.

Авторка роману «Доця», що посів перше місце у книжковому рейтингу ВВС (2019). Лауреатка Національної премії України імені Тараса Шевченка 2022 року.

Після «Доці» Тамара Анатоліївна створила ще дві книги – містичний детектив «Принцип втручання» та дещо «наджанровий» твір «Шептуха», у якому органічно поєдналися спогади авторки про рідне село та родинну пам'ять і початок повномасштабного вторгнення у 2022 році.

**Тамара Горіха Зерня. Доця. -
Київ: Білка", 2019. – 352 с.**

У своєму романі Тамара Дуда описує, як російська агресія увірвалася в життя людей на сході України у 2014 році, безповоротно обірвавши їхні життя. Вона пише чесно та безкорисливо. Тамара Дуда знайшла натхнення для історій у реальному житті, які сплітаються в щільну розповідь роману.

Цей твір нібито про війну, але однозначно цього сказати неможливо, адже під час страшених подій вирують також і людські почуття. В майбутньому вже планується

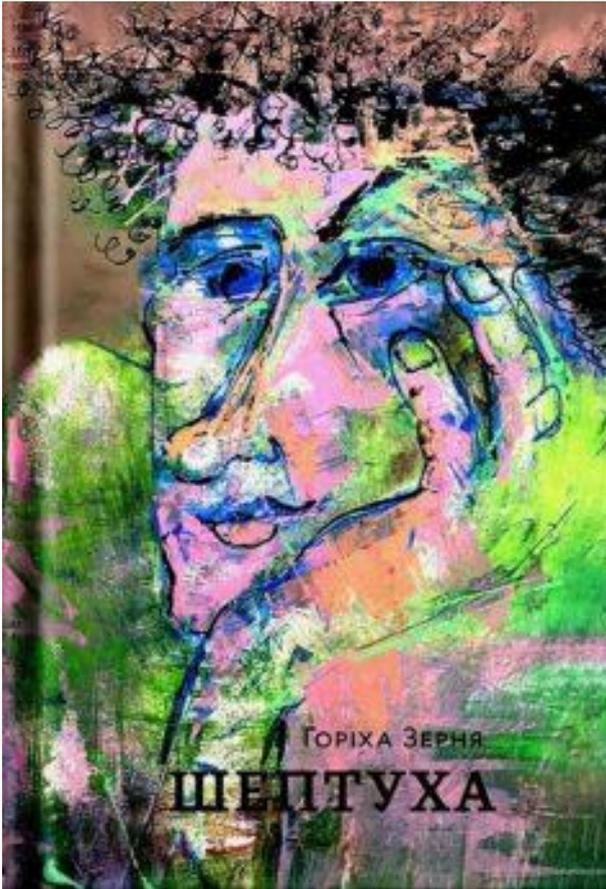
екранізація, але поки ми можемо повноцінно насолодитися книгою. Дії відбуваються в сучасному світі, трохи весни та початок літа 2014 рік для багатьох виявився важким. Донбас — одна з основних точок зіткнення в російсько-українській війні. Це саме та точка, в якій у кожного відбулося певне спустошення, де всі запитання та відповіді залишилися тільки там.

Тендітна дівчина, яка тільки-но переїхала з Рівного в Донецьк до своєї бабусі. Чи могла вона уявити що у свої сімнадцять років доведеться відчувати та побачити справжню криваву війну? Сила духу, відсутність паніки та максимальна стриманість зроблять свою справу. Чи зможе дівчина почати життя з чистого аркуша? І як війна вплине на неї? Цей твір змусить кожного замислитися та зробити свої висновки.

Сюжет роману закінчується за роки до повномасштабного вторгнення Росії в Україну, яке розпочалося в лютому 2022 року. І все ж, на жаль, книга не втратила своєї актуальності.

Ця книга – гімн людському духу. Це історія людини, яка переросла себе в надзвичайно тяжких обставинах. Історія людини, яка перемогла, хоча на початку гри, чи війни, у неї були дуже скромні карти. Тим не менше, ця книга описує історію духовного розквіту й укріплення жінки, яка розкриває характер і дух цієї людини, а також тих, хто з нею.

«Доця» — зворушливий твір про любов, віру у свою справу, патріотизм і справжню дружбу.

**Тамара Горіха Зерня. Шептуха.
– Київ: Білка, 2025. - 368 с.**

«Шептуха» Тамари Горіхи Зерня – це захоплююча історія, яка занурює читача у глибини людських емоцій та таємниць. Якщо ви шукаєте книгу, яка змусить вас задуматися про сенс життя, боротьбу з власними демонами та силу вибору, то ця книга саме для вас. Ольга Петрівна Кривенко, успішна перекладачка з поважним ім'ям і стабільною клієнтурою, стикається з кризою: її шлюб розпадається, а внутрішня порожнеча

стає невідворотною. Не будучи молодою дівчинкою, вона не може просто залишити все позаду. Проте Ольга вирішує втекти до бабусиної хати на краю світу, шукаючи спокій та можливість переосмислити своє життя. Але віддалений хутір, який має стати притулком, приховує багато таємниць. Тут переплітаються поняття честі і нечисті, живих і неживих, любові і зради. Репутація бабусі як відьми повертає минулі гріхи на поверхню, а сучасні події, включаючи початок війни, додають напруги та непередбачуваності. «Шептуха» – це не просто розповідь про втечу та усамітнення. Це глибоке дослідження людської душі, боротьба з минулим та пошук себе серед хаосу і конфліктів. Тамара Горіха Зерня майстерно створює атмосферу, в якій кожна сторінка наповнена емоціями та інтригами, що не дають відірватися від книги. Не пропустить можливість поринути у світ, де кожен вибір має вагу, а таємниці минулого можуть змінити майбутнє.

Ірен Віталіївна Роздобудько

Її називають однією з найуспішніших українських письменниць, вона – неодноразова переможниця літературного конкурсу "Коронація слова".

Сучасна українська письменниця, відома своїми глибокими та емоційними творами, а також сценаристка та ілюстраторка. У своїй творчості вона часто досліджує внутрішній світ героїв, їхні переживання та стосунки. Лауреатка численних літературних нагород, здобула визнання читачів та критиків за свій унікальний стиль письма та здатність торкатися важливих актуальних тем. Одна з найуспішніших українських авторок.

Письменниця у своїй творчості ніколи не обмежувалася якимись одним жанром, вона також сміливо експериментує із стилями, темами та героями і вибудовує власну оригінальну манеру.

У творчому доробку Ірен кілька десятків дуже різних книжок, серед яких легкі детективи, любовні, психологічні, сатиричні романи та навіть дитячі книжки.

Ірен Роздобудько – володарка титулу "Золотий письменник України". Таку назву носить почесна літературна відзнака, якою нагороджують найпопулярніших письменників України.

Ірен Роздобудько. Гудзик. - Нора Друк, 2023. – 224 с.

Роман «Гудзик» 2005 року отримав Гран-прі на літературному конкурсі «Коронація слова». У 2008 був екранізований і отримав нагороду за кращий сценарій на міжнародному кінофестивалі у Чорногорії.

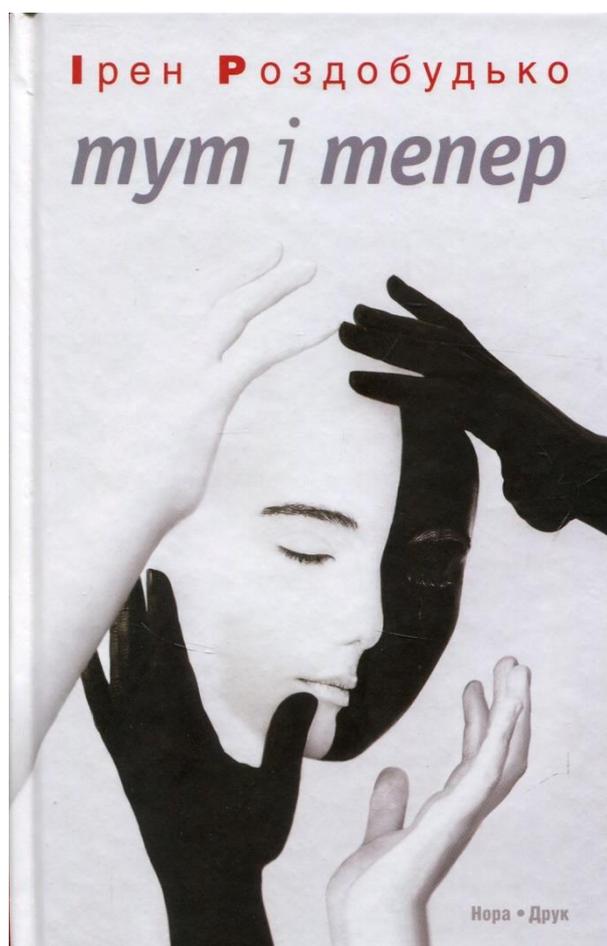
Дія роману починається наприкінці 80-х років минулого століття. Фатальна зустріч у мальовничому куточку Карпат змінила життя головного героя Дениса. Він пройшов всі кола пекла в Афганістані, але вижив. 20 років потому ми знову бачимо Дениса, але тепер він - успішний керівник рекламної компанії. Проте минуле кохання знову увірвалося в його життя, і все летить шкереберть. У цьому романі немає смертей і катаклізмів, але трагічне непорозуміння між головними героями спричиняє драматичні події. Кожен герой цієї книги по-своєму прагне щастя та не вміє цінувати подарунки долі. А тим часом янгол грає маленьким загубленим гудзиком...

Ірен Роздобудько. Гудзик – 2. Десять років потому. – Київ: Нора Друк, 2015. – 320 с.

В цій книжці - продовження найпопулярнішого роману Ірен Роздобудько «Гудзик». Колись він втратив все: кохану людину, смак до життя, сенс працювати в країні, що поволі котиться в прірву... Але життя не зупинилося. «Гудзик 1» і «Гудзик 2» пов'язують, у першу чергу, головні герої. Це Денис Северин, Єлизавета Тенецька, Ліка-Енджі. А от проблематика цих двох романів відмінна, зазнала своєрідної трансформації: письменниця зміщує акценти, поступово віддаляється від тлумачення психологічних станів «щасливий», «закоханий», «митець», і наближається до суспільно значимих понять «Батьківщина», «громадянський обов'язок», «патріотизм». З огляду на останні події в Україні, така зміна естетичних орієнтирів у нібито одній і тій самій історії виглядає закономірною, хоча, можливо, читач «Гудзика 1», який чекав лише на розв'язку історії Ліки та Дениса, буде дещо спантеличений.

Отже, після нових складних випробувань Ліка і Денис знову вільні, закохані і в межах однієї країни. Як складуться їхні взаємини цього разу? Чи можлива гармонія? Просте людське щастя, коли «будуть діти – два хлопчики... або краще: хлопчик і руденька кучерява дівчинка... – це можливо? Відповідь на це питання читач знайде на сторінках продовження «Гудзика 2».

Ірен Роздобудько . Тут і тепер. - Київ: Нора Друк, 2016. – 348 с.

Роман Ірен Роздобудько "Тут і тепер" припадає до душі усім тим, хто помічає за собою ознаки синдрому "відкладеного життя", хто відкладає на потім усі важливі чи бажані справи й проекти. Головна ідея твору закодована в назві: треба жити в цьому моменті життя, беручи від нього максимум. Така рекомендація цього разу від докторки педагогічних наук, професорки кафедри української мови та літератури НУЧК імені Т.Г. Шевченка Ольги Лілік.

Ви, безсумнівно, отримаєте задоволення від сюжету роману, який побудований на описі життя чотирьох подруг Юлії, Лари, Ельміри й Сусанни, яких доля звела ще в дитинстві, і ні час, ні відстань, ні життєві перипетії не змогли зруйнувати їхньої дружби. Авторка детально описує радянське дитинство героїнь із різних родин, пригоди в юнацькому віці під гаслом "Щоб було що розповісти", перші закоханості й розчарування, вибір життєвого шляху й професійні інтереси, а потім показує їх у момент теперішнього життя, коли кожна перебуває в ситуації зламу, в умовах, коли попереднє життя руйнується й потрібно зробити вибір, який би визначив майбутній життєвий шлях.

Використані джерела:

<https://cheline.com.ua/news/culture>

<https://tsn.ua/books>

<https://vogue.ua/article/culture>

<https://book24.ua/ua/blog>

<https://www.britishbook.ua/blog>

<https://espreso.tv/article>

<https://ukrainky.com.ua/>

<https://www.ukrlib.com.ua/bio>

<https://ij.ogo.ua/ya-zhurnalist>

<https://bukvoid.com.ua/reviews>